

Hetki rauhoittumiselle

On pyhäamu. Askeleet vievät kohti kirkkoa. Istahdan jo tutuksi tulleen penkin päähän. Sillä paikalla olo on turvallinen ja levollinen. Siellä olemme yhdessä, tutut ja tuntemattomat, rauhassa, osallisina, tasa-arvoisina. Kerään ajatukseni keskittymään ja kuuntelemaan saarnaa, peilaan sitä omaan elämään. Toisinaan huomaan päivän virsien puhuttelevan minua enemmän.

Saarnan jälkeen saan osallistua uskontunnustukseen. Siis kiittää Jumalaa hänen hyvistä teoistaan ja antamista lahjoistaan. Samalla saan turvata elämäni Hänen käsiinsä. Luottamus ihmistä suurempaan, jota silmin ei näe, on todella uskon asia. Se on jotain ihmeellistä mitä ei järjellä voi selittää. Se on meidän yhteinen salaisuutemme.

Valmistaudun kulkemaan kuoriosaan. Polvistun ehtoolliselle ja ristin käteni. Katson karheita, pihatoissa naarmuttuneita käsiäni ja havahdun ajatukseen: Tässä saamme olla. Jokainen. Oma itsenämme. Saamme ottaa vastaan Kristuksen ruumiin ja veren, meidän puolestamme annetun ja vuodatetun.

Meissä voi näkyä jotain ulkoisia jälkiä, kyynelkin voi poskelle vierähtää. Mutta vieruskaveri ei tiedä, mitä sisimmässämme mahdollisesti tunnemme: huolia, väsymystä, levottomuutta, kipua tai epäröintiä. Mutta myös iloa, kiitollisuutta tai onnea, toivoa hyvästä huomisesta. Saamme jättää kaiken salaisuutemme käsiin samalla kun Hän uudistaa meitä anteeksiannollaan. Siinä polvistuneena saamme vahvistusta ja rohkaisua jatkaa matkaamme Luoja ja lähimmäisiämme palvellen. Pyhä kolmiyhteys hoitaa, huolehtii ja tukee, erityisesti silloin kun olemme heikkoja.

Palaan paikalleni, hiljennyn kiitosrukoukseen ja otan vastaan siunauksen. Olen viettänyt reilun tunnin ajan yhdessä muiden kanssa, mutta silti ihan yksin, kohtaamalla Jumalan läheltä. Olen taas levännyt ja valmiimpi tulevan viikon töihin ja toimiin.

”Pyhään salaisuuteen Jeesus meidät sulkee, veljenämme lyöty ristinpuulle Golgatan. Itsensä hän meille jälleen tahtoo antaa. Oi suuri salaisuus! Vain usko näkee sen.

Katso salaisuuteen! Lähteen vesi virtaa, elämän se antaa, silmät pesee näkemään: maailmaan, sen tuskaan, Herra kutsuu työhön. Oi suuri salaisuus! Vain usko näkee sen.” Vk 957:1,3

Johanna Hietala,
diakoniatyöntekijä